

Megszűnt!

KIS LAP

1904. január 3-án.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

NYVTANA
 Hírlap-kiadó
 Hőveloklapia
 1904. év. 469. sz.

TÉL. (Lásd a 9. lapon.)

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

I-ső
FEJEZET.

A séllyei portás.

JANCSINAK nem volt más dolga, mint az, hogy egész nap ott kellett ülnie a kollégium kapu-szinében s vigyázni arra, nem kopogtat-e valaki a kapun. Ha aztán kívülről megkopogtatták háromszor a tölgyfakaput, Jancsinak föl kellett kelnie a puha párnás karos-székből, ki kellett vennie övéből a fél-karomnyi cifra kapu-kulcsot, be kellett eresztenie a jövevényt, annak alázatos szép jó napot kívánnia s aztán újból vissza ülhetett a puha párnás karos-székbe. Itt aztán elülhetett Jancsi akár napestig, várva, nem kopog-e megint valaki a kollégium kapuján.

Ezt a mesterséget pedig úgy hívták, hogy portásság. Járt érette évenként egy nagy prémes bunda és egy pár esizma télire, egy pár esattos topán és zubbony nyárára, mindenem felül pedig annyi enni-inni való, amennyi egy emberbe belefér s még ezenfelül is minden napra egy egész kenyér. A kenyér lágy volt és izletes, séllyei magyar asz-

szonyok dagasz-
tották, magyar
erdőfájának tűzé-
nél sütötték, ma-
gyar föld termette
buza lisztjéből.
Izlett is minden
ember fiának, aki
ehetett belőle aki
pedig evett belőle
nem feledte el
soha, hogy milyen
ize van a magyar
kenyérnek.

Ez volt hát
Jancsi kapusnak
a fizetése azért,
hogy a séllyei

kollégium kapu-alját őrizte s hogy még a madárra is vigyázott, nehogy beszálljon az ő tudta nélkül a kollégium udvarára. Ismeretlen madár számára nem nyílt meg sem ajtó, sem ablak: úgy vigyázott a portás. Az igaz, hogy nem is volt a városban olyan madár, akivel Janesi ne lett volna ismeretségben. Valahány galamb, veréb, csiz, pintyőke Sellyén lakott vagy a körülfekvő erdőkben tanyázott, az mind oda sietett a sellyei kollégium kapuja elé már korán reggel, hogy Janesi portásnak jó reggelt kívánjon. A nagy-bóbitáju, komolyan lépkedő galambok szépen sorba álltak a kapu előtt, a verebek nagy-tolakodva siettek fölrepülni a kapu melletti fal-párkányra, a pintyőkék is ott billegették a szárnyukat, de sohasem keveredtek a tolakodó verebek közé. A madárhad így várta, míg a kollégium kapujának kis rácsos ablaka kinyílt s azon egy fekete-szemű fiatal ember nézett ki a madár hadseregre.

— No, mondtá, itt vagytok?

A galambok meghajtották bóbitás fejüket, mint ha azt mondták volna:

— Igenis, itt vagyunk s szerenesés jó reggelt kívánunk.

A verebek össze-vissza csiripeltek, oda röppentek a kapu cifráira s onnan hadarták:

— Jó reggelt! Jó reggelt!

Volt olyan is az öregebbje közt, amelyik már a régi ismeretség jogán ezt csiripelte:

— Szervusz Janesi! Szervusz Janesi!

A fiatal portás erre szép-esőndesen betette a kapu ablakát, aztán egy pár perc múlva visszatért megint, kidugta a kezét az ablakon s tele marokkal szórta a kenyérmorzsát a künn táborozó madár-hadseregnek.

A galambok hamarosan neki estek a Janesi kenyérének s nagy-sietve csipegették föl a földről a morzsát. Nem lökdösték egymást, nem tolakodtak, jutott ott mindenkinek bőven. Hanem a verebek nem egyszer összekaptak a reggeli miatt, mert a verébnek kiesiny a gyomra, de a mohó szeme.

— Ne marakodjatok hát! kiáltott rájuk Janesi. Bolond ember az, aki nem elégszik meg a *sokkal* s mindig a *többre* vágyik. Ha kevés a kenyér, adok én még, csak szóljatok.

Igy dobott ki közéjük még egy marokra való kenyérmorzsát s nagy vidámsággal nézegette, mint csipkedik most már békességben a kenyeret, mint laknak jól belőle s mint repülnek aztán föl a leve-

göbe, a közeli fák ágaira s a kollégiummal szemben fekvő torony párkányára. A galambok szépen sorjában helyezkedtek el a harang lábra, a vakmerőbbje még az óra mutatójára is leült s ott kezdte tisztogatni a tollait.

Igy reggeliztek a séllyei madarak Janesi portás jóvoltából jó magyar kenyeret, és így kötött ismeretséget Janesi minden valamire való madárral. Nagy öröme tellett az ilyen ismeretségben, mert ha madarai nem lettek volna, megölte volna szegényt az unalom. Egész nap ott kellett ülnie a kapu színében, lesni nem jön-e valaki, akinek kaput nyisson. Nyole órát is elesöngették már a kollégium tornyában, a galambok is szerte rebbentek az óra mutatórul, a kollégium diákjai már ott ültek nagy esőndességben a tantermek [padjaiban s főtisztelendő Kolinovics igazgató uram már hangosan magyarázta odabenn diák nyelven a legnehezebb tudományokat. Nehéz, lusta esőndesség feküdt meg az egész nagy házat. A kertben még a fák sem merték megzörgetni lombjaikat, nehogy Kolinovics uram előadását megzavarják. A kollégiumbeli szolgálak lábujj-hegyen jártak, lassan huzták a kutat, hogy ne esikorogjon, a konyhán óvatosan bántak üsttel, kondérral, cserép edénnyel, hogy zajt ne esapjanak. Főtisztelendő Kolinovics uram ugyanis nem ösmerte a tréfát s mindig azt mondta, hogy aki tanulni akar, annak figyelnie kell, aki pedig figyelni akar, annak sem a konyhára, sem a kert fáira, sem a kutra nem kell figyelnie, hanem egyes-egyedül arra, amit ő mond. Ő aztán mondott is diákul nagyon okos dolgokat mindenféle tudományból, fizikából, vegytanból, geográfiából, még a csillagokról sem feledkezett meg s mikor végig járta gondolatban a csillagokkal szépen kirakott égboltozatot, hirtelen lekanyarodott a földre, mivel hogy csillagnál ez sem egyéb s most már a füvekről, fákról, erdőkről, mezőkről kezdett beszélgetni olyan szépen okosan és olyan lelkesedéssel, hogy a fiuk száj tátva hallgatták s a világért sem eresztettek volna el egy szót is a fülük mellett.

— No most, gondolta ezenközben Janesi a kapu alatt, Kolinovics uram milyen gyönyörűséges dolgokról beszél odabenn. Nekem meg itt kell ülnöm s lesnem ezt az ostoba tölgyfa-kaput.

Nagyot sóhajtott s talán el is pityeredett volna bánatos sorsa miatt, ha ebben a pillanatban messziről valami éles hang bele nem süvít a levegőbe.

— No! kérdezte fölgorva. Hát ez meg micsoda?

Figyelt. Az az éles hang egyre közeledett. Lassanként észre lehetett venni, hogy valahol török trombitán muzsikálnak, majd a cintányér esattanása is szólt bele a rivalgásba, aztán dob-szó is hangzott, s mire Jancsi a kapuhoz szaladt, hogy kinézzen a rácsos ablakon, már akkor éktelen muzsikálással ott állt a kollégium előtt egy nagy csapat török csepü-rágó, utcai komédiás.

— Uram Isten, gondolta Jancsi, mi lesz most Kolinovics urammal? Ha meghallja ezt a pokoli zene-bonát, még léniát ragad s úgy kergeti el őket a kollégium elől.

A tanteremben csakugyan nagy ribilliót okozott a kívülről behangzó muzsika-szó. Valahányszor a trombitás belefújt sikoltó hangszerébe, Kolinovics tisztelendő uram nagyot rántott a vállán, félre huzta a száját, mint aki savanyu almába harap s így szólt:

— Oh, átkozott pogány!

Mikor pedig odakünn összeesapták a cintányért s bele ütöttek a nagy dobba, a főtisztelendő ur rácsapott a pulpitusra s így szólt:

— Így verünk ki benneteket! Így! Így!

Nagyon erősen verte pedig a padot. Ha az oda künn muzsikáló török csepü-rágók látták volna, nem dudáltak volna olyan szörnyű nyugalommal.

(Folytatása következik.)

INNEN-ONNAN.

A vakok könyvei. Tudva levő dolog, hogy a vakok is olvasnak, csak hogy nem a szemükkel, hanem az ujjokkal. A vak számára való könyvet akként szerkesztik, hogy a különböző módon csoportosított pontokból álló betű-jeleket bele sajtolják a papirosba. Ezeket a vastag papirosba nyomott domboru jeleket ujjáival könnyen kitapogathatja és felismerheti a vak ember. A vak rendszeren úgy olvas, hogy jobb keze mutató-ujjával betűzi ki a jeleket, a bal kéz mutató-ujját pedig a következő sor fölkeresésére használja. A vak ember írásának jeleit egy *Braille* nevű vak ember tökéletesítette. Természetes, hogy a vakok számára való könyvek sokkal terjedelmesebbek mint azok, melyeket közönséges betűkkel nyomatnak. Amerika több városában nyilvános könyvtárakat tartanak fenn vakok számára. Annak pedig, akinek nincsen módjában, hogy a könyveket a könyvtár olvasótermében használja, kölcsön adják azokat.

Az amerikai városok mintájára nagyobb európai városok is rendeztek be vakok számára nyilvános könyvtárakat. Már minálunk is követik ezt a szép példát.

ARANY KALÁSZOK.

Szólj, gondolj, tégy jót: és minden szó és gondolat tiszta tükörként fog visszamosolygani rád.

Vörösmarty.

*

Az valódi nagy, ki fel nem indul, ha nagy oka nincs; de szalmaszálért is küzd nagyszerűen, midőn becsület, ami fennforog.

Shakespeare (fordította: *Arany.*)

*

Szép, ha nevünk megistenül,
Szép, ha dicsértetünk;
De még szebb, ha sejtetlenül
Hasznos magot vetünk.

Kis János.

AZ IBOLYA

AZ AKKOR történt, mikor a virágok még az otthonukat keresték.

Utra kelt akkor a kis ibolya, mint szerény, kék kis virág; még illata sem volt és nem ismerte senki.

Bement egy szép kertbe, ahol sok rózsza, ezer színű szegfű, tulipán, liliom nyilott és oda állt egy szép fehér rózsza tövébe.

De a büszke rózsának nem tetszett a pici szerény virágocska.

— Mit keresel te nápicka itt a közlemben? Eredj innen! Te nem vagy ide való az én kísérom közé!

Ijedten emelgette a kis ibolya az ő gyökéréit és egy szép tarka lepke után indult.

Pompás tulipán állt ott s barátságosan integetett a lepkének; tán őt is szívesen

fogadja. De a tulipán végig nézte a szerény kis virágot.

— Minek jössz ide mellém? Ki fogja a te sötét köntöskédet meglátni az én pompás bíbor ruhám mellett? Menj, keress magadnak más helyet! Nekem se tetszel, te kis szolgáló! szolt a tulipán, és a szegény kis ibolya csak szedte föl megint a sátorfáját és ment-mendegélt. Az illatos szegfű még a közelébe sem bocsátotta; szegényke nem találta a helyét sehol.

A karsu liliom megsajnálta.

— Menj ki a mezőre! szolt biztatóan; ottan több ilyen kis testvérkére akadsz! Aztán barátságosan mosolygott a fáradt kis vándorra bucsuztatóul.

A kis ibolya csak elindult utjára. Már messziről látta a mezőt ezerszínű virágai-
val, de oly sűrűen voltak ezek egymás mellett, mint ha egyetlen tarka szőnyeggé szövődnének össze.

Amint a szegény kis ibolya szállást kért köztük, mosolyogva mondták, hogy lát-e egy szemernyi üres helyet, hol meghúzódhatna? Ha talál, maradjon.

Az ibolya körülnézett, de nem lelt sehol se még egy ici-pici rögöcskét sem, hol fáradt gyökéréivel lepihenhetett volna.

Megint csak utnak indult szomoruan. Így ért egy árokhoz.

— Jer ide! szolt az árok; nem szép hely ez, az igaz; de nyugodalmas. A nap itt is rád talál és a harmat itt is megfüröszt

minden reggel, üdítő erőt kapsz itt is épp úgy mint máshol, és a méhecskék, pillangók csak el fognak jönni néha látogatóba hozzád itt is! Maradj nálam, nem lesz rossz sorod!

Az ibolya körülnézett. Elhagyott kopár hely volt az; kavicsok heverték szerte-széjjel, egy-egy uti kóró verte fel közbe fejét, az árok szélét sűrű bozót lepte el. De az árok mélyében ezüstös kis forrás csevegett barátságosan; és az árok úgy hívta, marasztalta őt. Letelepedett a bozót aljában az árok szélén és a jó Isten megsajnálta a szerény kis ibolyát, és oly édes illatot adott neki, hogy bár elrejtve, az árok partján nő és virágzik: szeretettel keresik föl a méhecskék, a lepkék, és az emberek messziről jönnek el egy-egy szál édes, illatos ibolyáért; és úgy megbecsülik, mint akár a büszke rózsát, akár a szegfűt, vagy más kerti virágot.

Thiring Gusztávné.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A hattyu repülése. A repülésben levő hattyu alakja igen érdekes képet mutat. Egyenes vízszintes vonalban száll. Ebben a vonalban vannak a nyaka, feje és szárnyai. Evezői hátrafelé irányulnak és ezen alakban a farkon tul érnek. Ha a hattyú repülésben van, nagy távolságot képes átrepülni a nélkül, hogy csak megmozgatná a szárnyát.

*

A kolozsi Sóstó. Kolozs-vármegyének egyik mezővárosát hívják Kolozsnek. Ez a városka nagy sóstaváról nevezetes, mely a kolozsi sósfürdő-telepnek a középpontja. Ebben a tóban sokkal több só van mint a tengerben, mert még az utóbbinak egy literében mintegy 30 gramm só van feloldva, addig a kolozsi Sóstó-vizében 219.5 gramm. Olyan sűrű, hogy a fekvő emberi test alig merül el benne. Uszik a víz felszínén, mint valami beléje dobott deszkaszál. Ugy, hogy a mély tó hullámai közt még az is nyugodtan járhat-kelhet, aki nem tanult meg uszni. Azoknak pedig, akik meg akarják az uszás mesterségét tanulni, nem ajánlható megfelelőbb víz, mint a kolozsi Sóstóé.

FALUN.

— Egy budapesti fiu naplójából. —

Irtta **Benedek Elek.**

VII.

Az almafán.

A SZOMSZÉDSÁGBAN lakik egy szegény özvegy asszony. Annak van egy fiacskája. Sándorka a neve. Sándorka négy-öt esztendősen lehet, piros, pozsgás képű, eleven tekintetű gyermek. Ha rá néztek, a mosolygó piros alma jut eszembe: olyan az arca, mint egy kerek, piros alma.

Gyakran fordul meg a kertünkben Sándorka az édes anyjával, aki napszámra dolgozik nálunk. Ugy szaladgál az anyja után, mint egy kis csikó. Egy fejős kecske minden gazdaságuk; ennek a pompás teje s a pompás levegő festi pirosra Sándorka arcát.

Mert hogy árva s mert különben is kedves fiu Sándorka, mi pesti gyerekek szívesen fogadjuk, vajas-kenyerünket megosztjuk vele s csak úgy tömjük bele a gyümölcsöt. Még most is, jóllehet Sándorka egyszer megfélemedezett magáról s ki hitte volna? . . . felmászott egy almafára. Az nap az anyja nem dolgozott nálunk, otthon volt; hallottam, hogy csitteg-csattog a szövő-szék; bizonyosan ingecskének valót szőtt Sándorka számára. Szóval, Sándorka szabad volt mint a madár s olyan formán is tett mint a madár: felröppent az almafára. Az egyik almafára, mely a kerítés mellett áll s melynek ágai áthajlottak a szomszéd kertjébe. Még ezen a szomszéd kerten tul van a szellér-házikó, melyben Sándorkák laknak. Innét indult el Sándorka át a kerten, bizonyosan meglapulva a magas fűben.

aztán uccú!... föl a kerítésre, a kerítésről meg át a fára. Az a fa tele volt szép kerek piros almával. Véletlenül épp arra felé sétáltunk édes apával. Egyszerre csak levél-zörrenés, susogás, ág-recsenés üti meg fülünket.

— Valaki gazdálkodik valamelyik fán, mondotta apa.

— Bizonyosan Sándorka lesz, mondtam én.

— Sándorka? Honnét gondolod?

— Onnét, mert egyszer már ott értem.

— Erről nem szóltál.

— Megsajnáltam szegényt. Sirt, nagyon sirt. Félelmében úgy reszketett, mint a nyárfa-levél.

— No lám, hamar elfeledte a dolgot, ha csakugyan ő. Jerünk közelebb.

Szép csöndesen, óvatosan közeleedtünk a fához; de mikor vagy ötven lépésnyire voltunk, valaki a szomszéd kert tulsó feléből halk, ijedt hangon kiáltott: »Jönnek, jönnek! Szaladj!»

Egy pillanat s a fáról leugrott — ki ugrott le? — Sándorka, be a szomszéd kertbe, aztán uccú!... hanyatt-homlok rohant a kerten át, előtte meg egy nálánál nagyobb leányka szaladt, akin csak úgy röpiült a szoknyácska. Megismertem. Virág Boriska volt. Tehát ez a leányka lesben állott. Bizonyosan ő beszélte rá Sándorkát, hogy felmásson a fára.

Mi is meggyorsítottuk a lépésünket. Apa utána kiáltott:

— Megállj!

Na bezzeg, volt eszébe, hogy megálljon! Sivitott, mint egy kis malac s szaladt, mint a szél, még annál is sebesebben.

— Hiába szaladsz, úgy is utól érlek, kiáltotta apa.

De ezt csak úgy mondta apa; el is nevette magát, mert eszébe sem jutott, hogy szaladjon. Minek is szaladt volna? Hisz' úgy is kézre kerül a kis alma-tolvaj. Apa át sem ment Sándorkáékhoz. Szükségtelen volt, mert a kiabalásra, a sivitásra kiszaladt a Sándorka édes anyja, s mikor megtudta, hogy mi történt, jajveszékelt, óbégatott, de olyan keservesen, hogy megesett a szívem rajta.

— Oh jaj, jaj, te átkozott, te! Mit tettél? Jajaj! Föld alá sülyedek szégyeltemben. Jaj te gyilkos, te! Mindjárt kitekerintem a nyakadat!

Szipp, szipp! Szippogott Sándorkán a nadrágoeska; ordított, földhöz vágta magát, mialatt az igazi bűnösnek, a felbujtó Virág Boriskának nyoma veszett. Azt hiszem, kiszaladt a faluból s estig haza sem került.

— Hagyja, Mártha, hagyja! csitította édes apám a szegény asszonyt.

— Hát én hogy hagynám, kesergett az asszony, mikor ilyen nagy szégyent borított a fejemre. Az én nemzetségemben sohasem volt tolvaj. Soha, soha! Te, te, te! Kitekerem a nyakadat, te!

Végre is édes apának át köllött mennie s úgy vette ki Sándorkát az anyja keze közül.

— No most mindjárt csokolj kezét az urnak, toppantott Sándorkára az anyja.

De Sándorka csak bömbölt, szeméből csurgott a könny mint a zápor-eső s hiába biztatta az anyja, nem csókolt kezét.

— Nem csókolsz kezét? ripakodott rá az anyja.

— Böhö... nem merek! ordított Sándorka.

Apa nem tudta visszafojtani a nevetést. Kezét szeliden rá tette a Sándorka fejére s mondta neki:

— Na, ne sirj többet, Sándorka. Most az egyszer megbocsátok. Látod, látod, minek lopsz te almát, mikor anélkül is kapsz, ha hozzánk jössz? Aztán nem az almát sajnálom én, Sándorka, hanem a fát. Most is letörtél egy ágat. Azon már többé nem terem alma.

— Én nem akartam lopni, dünnyögött Sándorka.

— Boriska biztatott rá ugy-e?

— Ühüm.

— No, az a Boriska igazi rossz leányka. Ugy-é nem hallgatsz rá többet?

— Soha, soha, fogadkozott Sándorka.

Annyira magához tért Sándorka, hogy kezét csókolt apának, sőt még nekem is kezét akart csokolni. Mondtam neki:

— Hagyd el, Sándorka, nem vagyok én pap.

Ezzel szent volt a békesség. Hanem, úgy látszik, Sándorka nagyon megszegyellette a dolgot, mert egy hétig nem jött át hozzánk, bár az anyja többnyire nálunk dolgozott. Ma jött át ismét. Belekapaszzkodott az anyja szoknyájába, a piros arcát úgy belebujtatta, hogy alig látszott ki a feje bubja. Pedig az anyja verte meg, nem apa, s ime, mégis az anyja szoknyájába bujt, mint ha védelmet keresne. Ki ellen?

Itt ugyan nem bántja senki. Alig birtuk elő csalogatni almával, körtével, szilvával. Aztán lassan, lassan neki bátorodott, játékba fogott, nyargalt a kertben, nagyokat nyertett, mint valami kis csikó s csak akkor rebbent meg ijedten, mikor apát megpillantotta. Hirtelen megállt, mint ha földbe gyökerezett volna a lába. Vajjon mi lesz most?

Hát az lett, hogy apa oda ment hozzá, s a zsebéből kivett egy szép piros almát.

— Nesze, Sándorka, edd meg.

Aztán a fejét megsimogatta. Sándorka hirtelen lehajolt, kezét csókolt.

Pedig most senki sem parancsolta.

T É L.

(Keppel a címlapon.)

Be fehér lett erdő, mező,

Legelő!

Betakarta vén földjét a

Teremtő.

Betakarta takaróval

Melegen.

Hogy becézett világának:

Zöld erdőnek, fűnek, fának,

Semmi baja ne legyen.

Örré pedig lön az öreg

Tél apó.

Szakállából szakadatlan

Hull a hó . . .

Mutassuk meg az öregnek,

Gyerekek:

Hogy hidege bár milyen nagy

Bennünk a vér azért nem fagy!

Jertek, jertek csatázom én

Veletek!

Uccú neki! . . . hó-labdákat

Fogjatok,

Kezetekkel ágyu-golyót

Nyomjatok,

Zsebetekbe puská-golyót

Töltsetek

S aki bátor, helyre legény,

Dobálja csak meg a kemény,

Nagyszakállú öregét!

Szirtes Artur.

LILI ÉS A TÜNDEÉREK.

— HOVA állsz Lilike?! Vigyázz! Már megint elhibáztad a játékot! Mért nem vigyázol egy kicsit jobban?

Ezek a feddő szavak a hét esztendő Lilinek szóltak, aki ma a játéknál nagyon szórakozottan viselkedett. Az erdőszéli tisztáson játszadozott néhány barátjával; de míg a többiek vígan, gondtalanul szaladgáltak, énekeltek: az ő gondolatai másfelé kalandoztak szüntelen. Meg is látszott rajta, mert mindig elhibázta az éneket, vagy elrontotta a kört. Végre is megelégette ezt a többi leányka.

— Ejnye Lilike, hát mi bajod van ma? Ha így folytatod, jobb ha kiállsz a körből, és nem zavarod a mi játékunkat!

Lili elszégyelte magát:

— Nincs kedvem veletek játszani, mondta; aztán dacosan elindult a rét tulsó felére. Egy levágott fatörzsre telepedett ott, aztán . . . elábrándozott.

Igen . . . az a király-kisasszony ott a nagy mesekönyvben . . . egyetlen gyermek volt . . . kiment egyszer az erdőbe és ott tündérekkel találkozott . . . azok játszottak vele . . . aztán minden nap kiment az erdőbe és mindig játszott a tündérekkel. Milyen boldog lehetett az a király-lány! A tündérek le is vannak festve a mesekönyvben . . . olyan gyönyörű szépek! Milyen édes lehet az, tündérekkel játszani! . . . oh ezek a társai olyan közönségesek és unalmasak! . . . mindig ugyan-az a játék járja és ugyan-az az ének! A tündérek ezer nótát és játékot tudnak . . . oh, csak egyszer beszélhetnék tündérrel! Itt az erdőben bizonyosan vannak . . . hát ha meglátnék vagy egyet? . . .

* * *

— Lilike hol vagy? Édes Lili, kedves kis Lili! Megbántottuk őt, kizártuk a játékból és most ki tudja, hova bolyongott el!

A kis leányok felkutatták a tisztást, az erdő külső fái közt keresgéltek . . . de Lilit nem találták sehhol.

— Bizonyosan az erdőben barangol, mondta a félénk Emmi fogvacogva. Az erdőben naplemente után!

— Siessünk haza, gyerekek! tanácsolta az okos Klárka. Az öreg Tamás ismeri az erdőnek minden zegét-zugát, rögtön el is küldjük őt a kis leány keresésére!

Azután több szót nem vesztegetve, aggódó szívvel indultak haza felé.

Pedig akit feltettek, akiért aggódtak, az egészen nyugodtan sétálgatott az erdei ösvényen. A kis Lili, bábujával kezében, vállán a hajtó harikával, csakugyan avval a szándékkal indult az erdőbe, hogy most megkeresi azokat a mesebeli tündéreket, akik beszélgetnek a kis lányokkal és játszanak velük. Mert olvasta a »Világszép mesék«-ben, hogy léteznek ilyenek és hogy akkor jönnek elő, mikor a nap lement, de még be nem sötétedett. Anyuska ugyan azt mondta, hogy ez mind csak szép mese, gyönyörködni kell benne, de elhinni esztelenség. Lilike azonban úgy gondolta, hogy a mama most az egyszer téved, mert igaznak kell annak lennie, ha nyomtatott betűkkel van írva olyan szép kötésű könyvben.

Lili nem volt félénk, ami abból is látható, hogy egyedül indult fölfedező utjára.

— Engem szeretnek majd a tündérek, így beszélgetett halkán magához; mert otthon meg vannak velem elégedve. Mama is azt mondta tegnap Anna néninek, hogy a Lili szorgalmas jó kis leány. A jókat szeretik a tündérek.

Csak az nem jutott eszébe, hogy most bizony nem engedelmeskedik, mert szigorú tilalom ellenére járkal az erdőben.

Ment-mendegélt, folyton nézegetett-kutatott . . . de bizony egy fél tündér sem akart az útjába vetődni. Látott virágot eleget, tarka szárnyu pillét, zümmögő darazsat, mindent . . . csak a tündérek nem jöttek.

Kedvtelenül állt meg egy bokor előtt és már vissza akart fordulni, midőn a bokor mögött egy rétet pillantott meg. Kicsi tisztás volt, egy nagy fa állott a közepén. A kis rét tele volt erdei virággal.

Lili oda sietett.

— Ez lesz a tündérek tanyája!... kiáltott örömmel és várakozással nézett körül; de megint csak nem látott tündért. Pedig itt kell nekik lenniök, ez a tanyájuk!... mondta újra határozottan. Ide leülök, esendben leszek és várok egy kicsit... akkor tán eljönnek...

Lili a fa alá telepedett. Nem is remélte, mennyire eltalálta az igazat. Mert csakugyan ez volt a tündérek tanyája, és Lili erről csakhamar meggyőződött. Alig várt öt percet, midőn halk subogást hall a háta megett, és egy kicsi kéz érintését érzi a fején.

Hátra tekint és nini! Akár csak a mesekönyvből vágták volna ki, olyan helyre kis tündért pillantott meg. Örömeiben felugrott és szembe állt vele. A tündérke ugyan nem sokkal volt kisebb nála, de vékonyabb és finomabb. Az arca fehér és rózsaszínű; olyan mint egy gyönyörű babáé. És mosolyog. Haja majd a földig ér, fénylik és finom mint a selyemszál. A ruháskája világos-kék színű, akár a harangvirágé. A vállán két átlátszó szárnyacska van, zöld- és kékbe játszó, olyan mint a szitakötőé. Oh be gyönyörű tündér! Lilike elámult rajta.

Az meg egy kis ideig Lilire nézett, aztán megszólalt ezüst csengésű hanján:

— Ilyen kis lányokat már láttam, mint amilyen te vagy. De mutasd, mi van a kezeden és a válladon? Olyat én még nem láttam. Mutasd kérlek!

Lilike örömmel nyujtotta oda kedves babáját. Biz' az nem volt valami remekmű; csunya régi jószág: az arca fakó, a haja közönséges kenderkóc. Fél szeme a fejébe esett vissza, fél keze rövidebb volt a másiknál. De Lilike nagyon szerette ezt a csuf babát, mert egy elhalt pajtása hagyta neki örökbe. A kis Lili kegyelethől még a ruháját sem vette le; rongyos volt már és avult színű.

Amint a tündér kezébe vette a babát, hangosan kacagni kezdett.

— Lenge! Csilla! Hol vagytok? Ide jöjjetek! Ilyen csudát még nem láttatok!

A hívásra két másik szép tündér libent oda. Az egyiknek rózsaszirmokból volt a köntöse, a másik hófehérben volt és liliomhoz hasonlított.

Lilit észre sem véve, oda repültek a tündérhez, kinek a baba volt a kezében.

— Ej Gyöngyikém, hol találad ezt a furcsaságot? Juj de nevetséges, förtelmes kis jószág! És ők is nevettek. Azután megfordultak s meglátták Lilit, ki a fához támaszkodott és ugyancsak csodálkozó képpel szemlélte a tündéreket.

— Ni, milyen csinos leánya! szolt Lenge Lilire mutatva. Hogyan kerülsz az erdőbe? Megengedték neked, hogy ide jöjj?

— Oh... igen... azaz hogy nem... dehogyan engedték... csak hogy én... én tündérekkel akartam találkozni...

— És honnan vetted ezt a félszemű szörnyeteket? kérdezte Csilla.

— Oh, az az én kedves bubám... egy kicsit kopottas, de én nagyon szeretek játszani vele, higgyétek el.

A három tündér hangosan kacagott.

— Oh, hogy ne hinnénk? Hiszen olyan szeretetreméltó ez a kis fürtelem! Ni, még táncolni is tud! Hopsza!

És Gyöngyike feldobta a szegény babát oly magasra, hogy megakadt a fa ágán. E pillanatban egy nagy fekete madár csapott a fára, és a szegény bubát csőrébe kapva elrepült vele.

Lilike feljajdult.

— Oh, a szegény baba! Miért bántok vele így? Kérlek, adjátok ide! Vegyétek el a madártól! Jaj, jaj, szegény kis kopott babuskám! Adjátok vissza, kérlek!

— Azt már nem tehetjük, mondta Csilla szomorúan. Mert ez a gonosz »Viddel« műve; ez a mi ellenségünk, aki örül, ha valamit elvehet tőlünk. De azért ne sirj kis leány, majd kárpótolunk értte.

— Igen, igen! Kárpótolunk! mondták a többiek is. Közre fogták Lilikét és vigasztalták, csókolgatták. Van nekünk olyan játékszerünk, amelyet te még bizonyosan nem láttál! Ne sirj no!

De Lili bizony sirt. Nagyon sajnálta az örökül kapott babát, és úgy érezte, hogy annak régi gazdája, a kis Frida szemrehányóan néz reá.

— Oh adjátok, adjátok vissza! könyörgött összetett kezekkel.

Végre a tündérek megígérték neki, hogy a királynő közbenjárásával talán vissza szerezhetik a babát. De ez csak hetek múlva lehetséges. Lili erre egy kicsit megvigasztalódott és szinte jól esett neki, amint a szép tündérek kényeztették, becézgették.

Mikor már nem sirt, Lenge levette a válláról a hajtó-karikát.

— Hát ez micsoda?

— Ez... ez nem az enyém... ez a Birike hajtó-karikája... itt van a hozzá való bot is.

— Ez? Hajtó-karika? No akkor ugyan különb a mienk! Napsugárból van fonva, a botja csillagokból van össze rakva. Ugy ragyog mint a tiszta gyémánt és hajlítható tetszés szerint. Jaj, minő különös jószág ez! Nem is lehet hajlítani! Ropp Már ketté törött.

— Oh! Minek törted el? Nem is az enyém! Mit szól majd Birike, ha nem hozom vissza a karikáját?

Lenge gunyosan nevetett.

— No hiszen, nagy dolog! Majd küldünk Birinek egy napsugár-karikát, csil-

ÖSSZEFOGÓZVA GYÖNYÖRÜ TÁNCOT LEJTETTEK. (Lásd a 13. lapon.)

lag-nyelű bottal. Azt hiszem, meg lesz vele elégedve!

— Az igaz! S most kérlek, mutassátok meg a játékaikat! Hogy fog örülni Birike! Az egész városkában senkinek sem lesz olyan játékszere, még a gróf-kisasszonynak sem!

— Elhiszem! mondó Csilla és a közeli vadrózsa-bokorból egy vakító fényességű karikát hozott elő. Lili eltakarta a szemét, de később hozzá szokott a fényességhez és táncolni kezdett örömeiben.

— Oh, de remek dolog ez! De gyönyörű, fényes karika!

Lenge és Gyöngyike szintén előhozták a karikáikat, és most mind a hárman összefogódzva, gyönyörű táncot lejtettek. (Lásd a képet a 12. lapon.) A karikák ragyogtak és ide oda hajlottak, mint ha azok is tündérek lettek volna. Mikor a táncot befejezték, Csilla egy karikával Lili elé állott és kecsesen meghajolt előtte:

— Vagyok bátor felajánlani a karikámat, ha tetszik!

Lili hevesen utána kapott, de amint hozzáért, elkapta kezét és felsikoltott.

— Jaj! Hisz ez éget!

A tündérek köréje gyültek.

— Mi az? Megégetted a kezedet?

— Persze, hogy meg! kiáltott végre Gyöngyike. Egészen megfélekedtünk róla, hogy a napsugárból készült karika égeti az emberi kezét. Az csak tündérnek való. Oh be kár! Most hát evvel sem szerezhettünk neked örömet. No de ne szomorkodj! Majd találunk ki valami mást a mulattatásodra. Jőjj velünk kissé beljebb.

Közrefogták megint és bevezették a fák közé.

— Rendezzünk hangversenyt a kőrifa tetején! indítványozta Lenge.

— Pompás! felelték Csilla és Gyöngyike. Lenge a sipot fujja és mi énekelni fogunk. Fel, fel a fa tetejére!

— Csak hogy én oda nem követhetlek! panaszkodott Lili. Nekem nincsenek szárnyaim! Oh, ne hagyjatok itt egyedül, kérlek!

— Azon segíthetünk, mondták mind a hárman egyszerre. Ezzel fölkapták Lilikét

a levegőbe és — egy kettő — hopp!... már fenn is ült a tündérek mellett a fa sűrű lombja közt.

Ott Lenge bele fujt a sipjába, Csilla és Gyöngyike pedig énekelni kezdettek. Oly szépen s édesen folyt ajkukról a dal, mint ha ezer apró ezüst csilingelne-galanggalna. Oly gyönyörűen, hogy a madarak elhallgattak és a fára repültek, hogy tanuljanak énekelni.

De Lilike csak nem tudott gyönyörködni az énekben. Szomoruan, lesütött szemekkel ült a tündérek között, és amint hallgatta... hallgatta, úgy rémlett neki, hogy azok a hangok mind ő hozzá szólnak, szomorún, szemre-hányón. Először az anyja hívta őt, azután a barátjait vélte hallani, kiknek a társaságát úgy megvetette. Oh, mennyire vissza kívánczolt most közük! Ugy érezte, hogy sohasem látja viszont őket és könnyei végig peregtek arcán.

A sírás felébresztette őt merengéséből, körül tekintett, de nem látta maga mellett a tündéreket... nem látott senkit. Lili ijedten felsikoltott, és... fölébredt a saját ágyacskájában, szüleitől testvérkéjétől körül véve. Oh mennyire örült most nekik! Megmondták neki, hogy elaludt az erdőben, de Lili alig akarta elhinni hogy álmodott.

— Megérdemeltem büntetésemet, mondta mikor kedvenc babáját dédelgetve barát-nőinek is elmesélte álmát. Most tudom csak igazán becsülni azokat, akik szeretnek és akiknek körébe tartozom. És mi tanított meg erre? Egy álom. *Adél néni.*

UJÉVI KOSZÖNTŐ.

Kedves jó Szüleim!

*Mint tiszta hópegyek szállunk le a földre,
Édes jó anyácskánk forró kebelére;
A nagy szeretetbe olvadtunk mi bele,
Fehér gólya-szárnyon égből lebegve
Pelyhes pötygáskában mama melengetett,
Apoll s édes tejfel italtott-etegette;
Forró szeretetre igaz példát adott,
A nemesre, jóra nevelt-tanítgatott,
Hogy gyarapodásunk' minden napon lássa —
Édes, kedves apánk volt tanító-lársa.
Ki hálatelt szívünk szeretetét látja,
Drága szülőinket százszor is megáldja.
Köszöntünk jó szülők a már elmúlt évvel,
Ez Új-esztendőben szívünk melegével!*

Mama.

KÖSZÖNTŐ VERSEK.

— Születés- és nénapra. —

I.

Keresek virágot
Pirosat, fehérét,
Bokrétába kötöm
S oda adom néked.

S a virágért anyám (apám)
Mást nem is kívánok:
Csakhogy mindég szeresd
A te kis leányod.

II.

Szeretlek én édes anyám,
Ugy, hogy azt ki sem mondhatom;
Tied minden érzésem,
Tied minden gondolatom!

De hogy is ne szeretnélek,
Mikor a te fiad vagyok;
Tied, kinek szíve csupán
Szeretettől fénylik, ragyog!

Te kíséred gondos szemmel
Minden léptem mint egy angyal;
És ha netán félreléptem,
Te intesz meg szelíd hanggal.

Te ápolod gyöngye testem,
Hogy fejlődjön épen, szépen;
Hisz' te néked már az is fáj,
Ha kissé halvány a képem.

Ennyi jóság, hűség mellett,
Hálátlanak kéne lennem,
Ha nem kelne a forró vágy
Fesledező kis szívémben:

Bár szerezzek néked egykor
Annyi öröm-büszkeséget,
Mint amennyi szeretetet
Köszönhetek én tenéked!

Lenkei Henrik.

A NYUL.

NEGHATÓ történetet olvasunk egy párisi lapban. Két részből áll ez a történet s a hősei: egy kapitány, egy paraszt, meg egy nyul.

1871-ben volt, a nagy német-francia háboru idején. A francia hadtest künn táborozott a szabad ég alatt, minden pillanatban összeütközésre várva.

Egy éjszaka a kapitány körüljárta az őrszemeket. Amint egy bokor mellett haladt el, emberi testet pillantott meg a bokor alján.

Oda világított a kézi lámpásával s fölismerte az elaludt őrszemet. A katona felriadt s ijedten bámult a kapitányra.

— Mi a neved?

— Pichon.

— Hány éves vagy?

— Huszonhárom.

— Tudod, mi vár?

— Tudom, kapitány ur.

— Orszem, aki elalszik az ellenség előtt: halál . . .

A katona úgy reszketett, mint ha a hideg rázná.

— Kapitány ur! esdeklé. De ennél többet nem tudott szólani, csak az ég felé emelte a tekintetét.

— Van menyasszonyod? kérdezte most a tisztt.

— Van, kapitány ur.

— Jól van. Vizontlátod a menyasszonyodat. De vigyázz, nehogy másodszor elkövessed ezt a hibát!

— Oh, kapitány ur! . . . Ön az életemet mentette meg . . . Mivel hálálhatom meg?

— Mivel hálálhatod meg? kérdezte a kapitány mosolyogva és tréfásan felelte: Hát ha majd egyszer bottal fogsz nyulat, elhozhatod nekem . . .

. . . Harminc év mult el azóta. A háborut már régen elfeledték; az egykor daliás kapitány ma nyugalmazott ezredes s békésen él Grenobleban, szép kis villájában, nagyszámu családjával.

A mult hét egyik estéjén éppen ebédnél ült a család, midőn a szobalány jelenté, hogy egy paraszt ember beszélni akar az ezredes urral.

— Hát csak jöjjön be!

Kék kötényes, vén paraszt lépett a szobába. Amint megpillantotta az ezredest, kiderült a ráncos arca.

— Ezredes urnak jelentem alásan: hozom a nyulat!

És köténye alól előhuzott egy nyulat.

— Miféle nyulat hoz nekem, barátom?

— Hát nem ismer meg az ezredes ur?

— Nem én.

— Pichon vagyok . . . Most sem tetszik rám emlékezni?

— Nem.

A parasztnak ekkor már könnyel volt tele a szeme s akadozó hangon mondta, hogy ő az az őrszem, aki a csatatéren elaludt... és a kapitány ur meglátta... és... és...

— Kapitány ur... ezredes ur, ön nekem azt mondta akkor, hogy ha bottal fogok nyulat, hozzam el...

De már erre leültették a parasztot, bort is adtak elébe, ő pedig elmondta a nyul historiáját.

— Hogy vége volt a háborúnak, haza jöttem a falunkba. Első dolgom volt, jókora dorongot vágni, aztán elmentem... nyulat fogni. Kerestem, de hiába. Látni ugyan láttam a tapsi-fülest, de mire a közelébe értem... hopp!... megugrott. Minden este kimentem a rétre a dorongommal, de üres kézzel jöttem vissza. Évök multak, de nem feledtem el a kapitány ur... az ezredes ur parancsát. Az egész vidék ismeri már azt a történetet: engem »nyul-ember«-nek hívnak... Amikor feleséget hoztam a házhoz, követeltem tőle, hogy minden este velem jöjjön nyulat fogni. Egy ideig meg is tette: fölverte előttem a nyulakat; de aztán beleunt...

A földemmel már ekkor nem törődtem. Csufja lettem a környéknek. Házam falát a gyermekek tele rajzolták hosszú fülű nyulakkal. De én egyre csak a parancsra gondoltam és kerestem a nyulat éjjel is, nappal is.

Végre tegnap, ugy déltájban megláttam ezt ni az udvaromban. Bizonyosan a jó Isten küldte, hogy megszabadítson a szörnyű tehertől. A nyul előbb az istállóba szökött, aztán a kocsiszinbe ugrott. Én utána. Le is ütöttem... Oh ezredes ur, ha tudná, milyen boldog vagyok, hogy végre leróhatom hálámat! Fogadjá jó szívvél.

Az öreg paraszt reszkette, könnyezve tette az ezredes lába elé a zsákmányt s alig akarta elfogadni a tiszt kezét, amelyet ez a kerges tenyér felé nyujtott.

— Jól van, Pichon. Derék legény vagy. Igazán nem sajnálom, hogy akkor nem büntettelek meg.

FEJTÖRŐ.

Régiség-rejtvény.

Szerkesztette Wittmann Erzsi.

Szóforgató feladvány.

Szerkesztette Rakovszky Menyhért.

Erdő.	Karó.
Tele.	Szerény.
Talál.	Régen.
Csónak.	Élc.
Rudolf.	
Szeret.	

Megalkotván az egyik szóból a másodikat: olyanokat igyekezzetek együvé fűzni, hogy a kezdő-betűk összeolvasásából egy nagy magyar hazafi neve derüljön ki.

Fogas kérdés.

Szerkesztette Rosenfeld Vilma.

A Balatonban, az előszobában található, és ilyen a jó rejtvény is. Mi az?

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona**-, **5 korona**- és **8 korona**-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXV. köt. 25-dik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Rejtett nevek: 1. Arabella.
2. Dénes.

Kép-rejtvény: Két szék közt pad alatt.

Találós kérdések: 1. Viszhang.
2. Csak egyet, mert a másodikat már nem éhgyomorral ette.
3. Ha megfagy.

Térítés földrajz: 1. Volga—Olga.
2. Szatmár—Szamár.

M e g f e j t ő k: Matskási Magda, Faragó Ilonka, Bakó Ilonka, Geszner Olga, Endrényi József, Szemző István, Sziráky László, Brück Miksa, Mérey Dalma, Wittmann Erzs, Kárpáthy Lily, Benyovszky Pista és Béla, Thyll Laci, Keczer Ilona, Tusák Ervin, Goldstein Anna és Ernuska, Mentovich Gabriella és Anna, Fekete Pista, Fürst Sárka, Holtzspach Ilonka, Rakovszky Menyhért, Fränkl Alice, Keller Simon és Árpád, Szabó Gyula, Kramer Irénke, Feilitzsch Cécile, Marsovszky Etelka, Farczádi Irénke, Wagner Elzi és Jenő, Paulik Irike, Kondor Rózi, Frankl Lily, Weiser Erzsike és Arthur, Lax Henrik, Geréb Lajos, Halmi áll. gazd. felső népiskola nevében: Báber Antal, Báber Ferenc és Tóth Mihály. Ifj. Horváthy Gyula, Józsa Nelli, Magda és Jenő, Fráter István, Boczkó Béla.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: 3 korona áru könyvet nyert **Goldstein Anna és Ernuska, Geszteréd**: — 5 korona áru könyvet **Kondor Rózi, Kis-Csalomja**: — és 8 korona áru könyvet **Heller Simon és Árpád, Czabaj**, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXV. köt. 24-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Dusárdy Józsi, Nemess Aladár, Vissy Olga, Löbl Pepi, ifj. Muraközy László, Sztrilich Tamás, Kondor Rózi, Ehrenfeld Lili, Weiser Erzsike és Arthur, Boczkó Béla, Nemes Bandi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ismét annyian közeledtetek felém s közeledtek még folyton, hogy az ünnepek alkalmából megemlékeztek rólam a ti kis szívetek nagy jókívánságaival. Lelkemből lelkedzett forró hála-érzelmeikkel viszonzom a ti érzelmeiteket. Boldog újévet mindnyájatoknak! — **Szegál Béla**. A hópihéek a nagyító üveg alatt különféle alakzatú csillag-csoportokat mutatnak, melyek megannyi kristályok. Ezeknek rajza benne foglaltatik minden nagyobb természet-tanban, de megleled a »Pallas« c. könyvkiadó társaság Lexikonában is. A fagyott viznek három betűben való összefoglalása (jég) nagyon régi tréfa. De hát eszedbe juthatott neked is. — **Breuer Lajos**. Ki lehet irtani minden nemű ártalmas férget, állatot, gombát: de *sajtóhábk* kiirtása, bár ezren és ezren foglalkoztak már vele, még eddig a legélesebb figyelem mellett sem sikerült. Azt a sajtóhibát azonban, melyet sokad magaddal

födöttél fel te is, mindnyájan helyre igazították s helyre igazítottad magad is, ami értelmességüket bizonyítja. Más megítélés alá esik a névben esett sajtóhiba, mert *Breuer* épp úgy lehet *Brener* is, ha a levelíró az ő nevét, mely nem tartozik, valamint hogy nem is tartozhatik az általán ismert nevek sorába, nem írja le olvashatóan, hanem csak oda hányja. Leveledben ki is mented az írásod hanyagságát, ami arra enged következtetni, hogy a minapi leveled alján is kuszán volt oda pöndörítve a te neved, pedig a »Forgó bácsi tiz parancsolatában« különös súlyt vetek a *szabatos* írásra. A levelírás pedig nem *mellékes* valami, hanem *komoly* foglalkozás. Amit cselekszünk: olyan jól vegezzük, amilyen jól csak bírjuk. A »sietős dolog« tehát nem fogadhatom el mentesül. S valamint nevedet szép szabályosan jegyezted most soraid alá: reményem, jövőd leveleidet is gondosan fogod írni ezentul. — **Ifj. Horváthy Gyula**. A másodikat besoroztam. Szívesen látlak. — **Matskási Magda**. Kéréseddel fordulj a *kiadó*-hivatalhoz, mely azt örömet fogja teljesíteni. — **Geszner Olga**. Jaj, kis lányom: hiszen te merő régi dolgokat küldesz be nekem! A magad erejéből igyekezzel rejtvenyt szerkeszteni. — **Wittmann Erzsike**. Azt mondom neked Erzsike: hogy amint e sorokat elolvastad, menten talpra ugorj s egészséges légy! Az se baj, ha egy nappal később szerzed meg ezt az örömet. De akkor azután bizonyosan! — **Brück Miksa**. Rejtvényed első része úgy szét van mazolva, hogy nem mehettem el rajta. Lásd sam újból. — **Sziráky László**. Mind a két tőnek sorát ejtem. — **Tusák Ervin**. A magyar királynak Budapest nem fő- és székvárosa, hanem régi és jó magyarán: székes-fővárosa. Ily értelemben kiigazítva küldjed be újból. A másik nagyon is könnyű. — **Pichler István**. Csak az nyer könyvet, aki megfejtéseket küld be, s ezek sorából is csak az, akinek nevét a sok közül a Forgó bácsi kucsmájából húzták ki. Ezenkívül az részesül külön könyvjutalomban, aki a féleven át legsűrűbben küldött be helyes megfejtést. A 20 fillért, ha nincs ellenedre: az »Ingen-tej«-nek jutatom — **Mentovich test**. Az első nagyon is ösmeretes. A másodikat kelletténél nehezebbé teszi az, hogy arról az ázsiai népfajról bizony még kevesen hallottak a ti olvasó társaitok. A harmadik megjelen. — **Sárvary Dezső**. A két első közlő. — **Kálmán Margit és Miska**. Biz' azok, jól sejtitek, nem váltak be. Rajta! Valami fogósabbat eszeljétek ki. — **Fekete Pista**. Ugy látszik, első rejtvényed. A kezdő mind »Félegyházán« kezd. A második rend szerint »Székes-Fejérvár«. Kezdtétek a harmadikon. — **Fürst Sárka**. Olyan könnyű, hogy még a mi czirmos cziczánk is legott kitalálta. — **Rakovszky Menyhért**. Majd utána pótlom. — **Fränkl Alice**. Te még gyermek vagy s ilyen korban nem szokás korkülönbséget tenni. — **Nemes Bandi**. Nincs hét, hogy legalább ötvenen ne a Petőfi Sándor nevét választanátok rejtvény-tárgyul. Van hála Istennek még sok jelese a hazának. Ezek közül válasz. Rejtvényed egyébként kitűnően van megszerkesztve. — **Farczádi Irénke**. A 10-zel nincs kimerítve a népfajok száma. Avagy tán csak gunyolódol azzal a kis testvérpárral? — **Marsovszky Etelka**. Kettejét közlöm. — **Boczkó Béla**. Mit is olvashattál volna te a Forgó bácsi tiz parancsolatában? Azt, hogy aki még egyenes sort nem tud vetni, használjon vonalzót. A rejtvényeidből néhány napvilágot lát, sőt az egyiket még is fejelttem. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.